
ciutat d'ideals

Més enllà dels barris, hi ha la ciutat

És molt visible que les classes dirigents de Lleida no tenen cap interès a construir una ciutat. L'afirmació pot semblar una sortida de to. Miraré d'explicar-ho: Lleida, en rigor, no és una ciutat amb un centre i unes expansions i eixamples, amb bulevards burgesos i barriades perifèriques connectades entre si. No té voluntat d'unitat en la diversitat. Són barris interconnectats, que a la llarga duen a la immobilitat i l'esterilitat.

Lleida, doncs, no és cap ciutat amb una rambla interclassista, amb un centre històric restaurat turístic per a una certa classe mitjana. Lleida és un conglomerat de barris, de perifèries que no tenen ni centre ni espill ni rambles per on passejar-se.

En aquest sentit, la ciutat encara està per fer.

Si això és així deu ser perquè interessa que sigui així als que governen. Una altra qüestió és si ens interessa als governats, a nosaltres, als ciutadans. Jo crec que no. És una discrepància cordial amb el gremi de constructors que basteixen la ciutat (amb aquelles arnes horribles que fan a la nova Balàfia), amb el gremi de polítics que la governen des de fa vint anys (i en dominen l'actual situació) i amb els que hi remenen les cireres des de temps immemorial (que s'oculten).

El que constato amargament són les limitacions de la vida de barriada tan idealitzada i esbombada per l'esquerra que ara governa des de la transició. Un barri no pot ser una ciutat perquè ni té l'energia ni el coneixement per fer-ho. Parlo des del coneixement que tinc de Pardinyes, que és el floret, el cap de brot de les barriades de Lleida. Que hi hagi autobusos, associacions de veïns o pavellons esportius no garanteix ni l'esperit de ciutat ni l'empenta necessària de sortir de la placidíssima vida de barri. Això sí, la conec bé. És el tòpic perfecte: els nois tornant d'escola, els ancians prenen la fresca als bancs, la padrina que dóna enciam als ànecs de la Mitjana, les mares passejant llurs fills per la rambla buida. Però el que

dic és que la rambla no és un carrer gran, com el que hi ha a Pardinyes. La rambla ha de ser un lloc d'encontre de grups socials distints, de turistes, de burgesets, de xiquets *pijos* o de caps rapats. La rambla no és un carrer gran i la barriada s'ensopeix en si mateixa: fer-hi serveis només, no assegura que hi hagi ciutat. O sigui: un centre clar, unes rambles que no siguin ral·lis d'automòbils i unes zones d'eixample que donin vida a la classe mitjana. La proliferació d'urbanitzacions a fora de Lleida (a l'horta i als pobles del voltant) no deixa de ser un símptoma d'aquesta voluntat de no voler fer ciutat sinó, tal com diuen explícitament els cartells immobiliaris de Balàfia i Pardinyes: "unir barris". Unint barris i fent-hi pavellons no hi ha ciutat que es valori. La barriada és a frec del suburbi: la passejada per Cappont o pel Secà de Sant Pere o la Bordeta prou ho indiquen a les clares. L'esquerra socialista es va trobar unes ciutats desestructurades, d'acord, i va haver de relligalles i dotar-les de serveis; però, ara, caldria donar una embranzida poderosa a Lleida en el sentit de planificar un eixample, de reforçar un centre i de construir alguns bulevards burgesos, amb parcs ombrius, on poder anar a cultivar-se de pintura i d'art i de civilitat.

Em temo, però, que no ho faran. La situació d'ara la dominen, la tenen apamada. La futura, potser se'ls escaparia de les mans...

ANDREU LONCA

Andreu Lonca

